

lingen som alle andre Jorder, og deri finder jeg virkelig, at enhver Embedsmand bør finde sig ligesaa godt som Andre, og, at der altsaa ikke kan være Tale om Erstatning. Jeg mener ogsaa, at i selve § 7 er der taget al det Hensyn dertil, som der bør tages, nemlig med Hensyn til Liquidationen af en Deel af Bankhæftelsesrenten, og at, naar man derfor yderligere vil komme med Erstatningspaastand, da kan det ikke komme i Betragtning, hvis Hensigten skal opnaaes, som er, at lige Deelagtighed i Byrder af lige Eiendomme bør gjøres gjældende.

Ordføreren: Uden at gaae nærmere ind paa Realiteten af det reiste Spørgsmaal, som vistnok vilde give Anledning til en meget vidtløftig Discussion, vil jeg blot tillade mig at fremhæve, at det forekommer mig, at det i formel Henseende er vanskeligt her at afgjøre det fremsatte Forslag. Det forholder sig nemlig ikke saaledes, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek anførte, at man kunde faae det hele Forhold, hvorom her er Spørgsmaal, ordnet ved blot i Loven om Hartkornets Egalisation at optage en Bestemmelse, hvorved der blev paalagt de til Geistligheden tilagte Jorder samme Skat, som alle andre Jorder, og da give de nærværende Beneficiærer Erstatning for de større Skattebeløb, som de vilde komme til at udrede, af Statskassen enten med Obligationer eller paa anden Maade, og derimod, som den ærede Rigsdagsmand anførte, aldeles ikke røre ved Spørgsmaalet om Beskatningen af Geistlighedens Tiende. Paa den Maade var det hele Forhold ikke ordnet; thi der hviler netop for Tiden paa Geistlighedens Tiende en Beskatning, som er forskjellig fra den Beskatning, som hviler paa al anden Tiende, og der maa altsaa, naar der skal bringes Overensstemmelse i disse forskjellige Forhold, træffes særegne Lovbestemmelser med Hensyn til Beskatning af Geistlighedens Tiende. Det Spørgsmaal, som nu er reist, er saa vigtigt og indgribende, da det angaaer den Maade, hvor paa Geistligheden hidtil har været lønnet og Geistlighedens hele materielle Stilling i Staten, at jeg anseer det for tvivlsomt, hvorvidt denne Sag vil kunne finde sin tilbørlige Fremme ved det andet Lovforslag af Hartkornsegalisationen, som foreligger, da Udvalgets Betænkning

allerede er omdeelt i Forsamlingen og den første Behandling allerede har fundet Sted. At Spørgsmaalet paa den af den ærede Rigsdagsmand antydede Maade ikke kan reises her ved nærværende Sag, der nu er til anden Behandling og til Afgjørelse, og hvortil der ikke er stillet noget Endringsforslag i den antydede Retning, som tilsigter meget gennemgribende Forandringer, synes i ethvert Tilfælde klart, og Sagen synes derfor at maatte udtræde en fuldstændigere Behandling og Drostelse end den, der kunde blive den til Deel, dersom vi behandlede den i Forbindelse med Sagen om Hartkornets Egalisering, saameget mere som den, saaledes som jeg antydede, ikke kunde finde sin Afgjørelse ved en Bestemmelse i Consequents af alle de øvrige, som indeholdes i Loven om Hartkornets Egalisering, men den vilde komme til at udstrække sig til særegne Bestemmelser med Hensyn til Tienden, som ikke paa det Sted synes ret at høre hjemme. Af denne Marsag forekommer det mig, at det allerede af formelle Grunde vilde have meget store Betænkkeligheder at gaae ind paa det af den ærede Rigsdagsmand fremsatte Forslag, uden at jeg forøvrigt her nærmere skal gaae ind paa Realiteten deraf.

F. A. Hansen: Jeg havde blot begjert Ordet for at bemærke omtrent det Samme, som den ærede Ordfører nys har bemærket: nemlig at dette Lovudkast jo egentlig blot angaaer en Rigning og Fordeling af Skatter, som hidtil have eksisteret, uden at derved er tilstgivet enten at lægge flere Skatter paa den Gue eller paa den Anden. I denne Henseende synes jeg altsaa, at et nyt Forslag, som i alt Fald i den følgende Tid, idetmindste naar de nuværende Beneficiærer ere døde, vil have til Folge, at der overhovedet bliver lagt flere Skatter paa den hele kirkelige Bestielse end hidtil, at dette ikke hører ganske hjemme her, saa meget mere som det Forslag, der nys er fremsat af en æret Rigsdagsmand, navnlig vedkommer det meget vigtige Spørgsmaal, der vel ogsaa engang vil komme for, men som jeg dog troer skulde selvstændigt behandles og ikke saaledes indføres blot som et Bispørgsmaal under en anden Sag, nemlig Spørgsmaalet om, i hvad Forhold de kirkelige Bestielser